

[Hanne Reintoft.]

funds pligt at skaffe alle sine arbejdsdygtige medlemmer rigtig beskæftigelse. Det har i andre samfund vist sig muligt, og retten til arbejde, til passende og vellønnet arbejde, må være en af de menneskerettigheder, der varetages med størst omhu.

For et samfund som det danske, der på grund af sin økonomiske struktur stadig støder på planlægnings- og investeringsvanskeligheder, der ikke kan løses på konstruktiv landsbasis, undgås det alligevel ikke, at vi har arbejdsløshed. Men i erkendelse af samfundets insufficiens må det derfor være statens opgave at kompensere de mennesker, der rammes, fuldt ud, selv om man ikke kan hjælpe dem med det psykiske ubehag, de rammes af. Der må derfor fastholdes tre ufravigelige principper i lov om arbejdsformidling og arbejdsløshed.

For det første må målet være fuld erstatning for tab af indkomst ved arbejdsledighed. For det andet må forvaltning af arbejdsløsheds-kasserne og arbejdsanvisningen som andre af arbejderbevægelsens sociale sikringsydelser administreres af fagbevægelsen. For det tredje må arbejde, der anvises ved ledighed, være inden for den pågældendes fagområde. Til de bemærkninger, hr. Erling Dinesen kom med i den forbindelse, må jeg sige, at de forskellige strukturproblemer, der er, må løses ved omskoling og ikke ved, at man anviser faglærte ufaglært arbejde.

Med hensyn til det første mål må det ligge helt klart, som jeg har sagt mange gange før, at en 100 pct.s dækning, dvs. 100 pct. af branchens gennemsnit, må være målet. Alle andre løsninger er pseudoløsninger, som ingen bare med kendskab til den lille tabel kan påstå ikke først rammes de lavtlønnede, hvis forhold man i øvrigt altid beklager. Ikke desto mindre kommer ministeren med et lovforslag, der fastsætter det absolutte maksimum for dagpengene til 90 pct. af den løn, der svarer til den af Danmarks Statistik for det foregående års april kvartal offentliggjorte gennemsnitlige timefortjeneste. Og der er det meget alvorlige men ved det, at den enkelte dagpenge stadig skal begrænses af den 80 pct.s regel, der hidtil har gjort erstatningstanken ganske illusorisk. Man har altså i ramme alvor tænkt sig at køre videre med den asociale

bestemmelse, og det må med meget dyb beklagelse konstateres, at LOs udvalgsmedlemmer har billiget, at det er sket. Fagbevægelsen har snart et meget alvorligt regnskab at gøre op med LO-ledelsen i den forbindelse. Da man solgte fagbevægelsens anvisningsret i simpel studehandel for at få forhøjede understøttelsessatser, solgte man en vital og svært erstattelig rettighed for at få nogle understøttelsessatser, der lynhurtigt er udhulet af inflation og prisstigning.

Med den nuværende 80 pct.s regel er de lavt lønnede ramt meget hårdt. Som eksempel kan jeg nævne, at i marts 1969 var der kun 31,8 pct. af de ufaglærte i provinsen, der kunne få fuld glæde af dagpengene på 65 kr. I oktober 1969 var der 56,7 pct., der kunne få de fulde dagpenge på 69 kr. 50 øre, mens 43,3 pct. stadig væk blev ramt af 80 pct.s reglen. Der er ikke sket ordinære lønstigninger siden da, kun eventuel lønglidning. Den 1. marts stiger timelønnen med 35 øre, dvs. 2 kr. 48 øre daglig. 80 pct. heraf giver kun 1 kr. 98 øre trods den foreslåede forhøjede dagpengesats.

Socialdemokratiets og SFs ofte gentagne forslag om en 90 pct.s regel i stedet for vil ikke afhjælpe de problemer, for man skal helt op på 560 kr. om ugen for at få glæde af de forhøjede dagpengesatser. Det vil sige, at de højerelønnede fag hjælpes — nogle af dem var efterhånden også nede på 50-60 pct. i understøttelsesprocent, og det bør afhjælpes — men de lavtlønnede svigtes på ny ved dette forslag og opnår kun at komme af med en kontingentforhøjelse uden at få en bedre understøttelse.

Socialdemokratiets og SFs forslag har altså, som jeg før har sagt, de to ulemper, at de dels er ret værdiløse paradenumre, når LOs ledelse samtidig med dette forslag binder sig til 80 pct.s reglen, dels ikke løser lavtlønsområdets problemer. Den fulde dækning er og bliver den eneste løsning, ikke mindst for netop de lavtlønnede, der hyppigst rammes af ledigheden og dårligst kan tåle den. Alle procentuelle regler, lige meget hvordan man laver dem, vil indebære ulemper for de socialt mest udsatte grupper.

Må jeg samtidig spørge ministeren, selv om jeg ved, at han har udtalt, at det var et mindre lødigt problem, om man har tænkt sig at bibeholde udregningen med de sidste